

JUDAS

DOOR JAN H. DE GROOT

Houtsnede M. J. Richters

DE zoon van Simon afkomstig van Kariot uit den stam van Juda, zooals de Heilige Schrift ons leert, verraadde Jezus in den Hof van Gethsemané met een kus. Nadat hij drie jaren als Apostel temidden van de discipelen met Jezus had omgegaan, en blijkens Matth. 10 : 1—4 uitgezonden was „met macht over de onreine geesten, om ze uit te werpen en alle ziekten en kwalen te genezen”. Nadat Christus meerdere malen had gezegd dat er één onder de discipelen verkeerde die uit Satan was, dat er één onder hen leefde die hem verraden zou.

Nochtans verkocht Judas zijn meester voor dertig zilverlingen en stelde

zich aan het hoofd van een troep gewapenden en gaf het teeken dat zij hem grijpen zouden. Het teeken een kus, een liefdesteeken dat werd tot een gebaar van haat en verraad.

Het verraad van Judas was voor beschikt, geen willekeur van menschen zou Christus aan den dood overgeven. Het was reeds lang in Gods eeuwige raad bepaald. Is Judas dan wettelijk schuldig, als zijn daad reeds van Eeuwigheid vast stond? Jezus zeg van hem: „Wie dien mensch, door welken de Zoon des menschen ver-

raden wordt”. Maar de tegenstrijdigheid tusschen Gods raad en Judas schuld wordt niet opgelost.

Als de Satan zijn prooi bereikt heeft laat hij het middel los en aan zichzelf over.

Zag Judas zich aanvankelijk veilig gesteld naar het uiterlijke van zijn leven, (al zou zijn misdaad hem achter volgen blijven) plotseling, ná zijn daad staat hij alleen tegen over den afgrond van zijn ontzagwekkende, onherstelbare zonde. Wie onzer zal zich volledig kunnen indenken, de storm van rade-loosheid, wroeging, zelfverwijt, afschuw en godverlatenheid die Judas tempteerde.